

GATORWAY

GATORWAY

McCalack Thriller # 1

Eduard Meinema

Gatorway

Originele titel: Gatorway (2015)

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Website: **www.eduardmeinema.nl**

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403806112

NUR 332

All rights reserved.

*Until they become conscious
they will never rebel,
and until they have rebelled
they cannot become conscious*

Totdat ze bewust worden
zullen ze nooit in opstand komen,
en totdat ze in opstand zijn gekomen
kunnen ze niet bewust worden

George Orwell (Eric Arthur Blair)
Nineteen eighty-four

1

‘*Par aqui, par aqui...*,’ fluisterde de oude man tegen zijn veel jongere metgezel. Hoewel het laat in de avond was, had de hoge temperatuur hun shirts doordrenkt met zweet. Ze waren op de vlucht. Doodsbang strompelden ze door het vochtige zand op het donkere strand. Een stapel strandstoelen, wachtend op nieuwe klanten die het strand in de vroege ochtend weer in grote aantallen zouden bezoeken, leek de enige veilige plek te zijn om het pakket dat ze bij zich hadden te verbergen. Toen het pakje zorgvuldig was verborgen in het zand onder de stoelen, gaf de oude man zijn jonge metgezel opdracht om zo snel mogelijk te vluchten. Daarna pakte hij een stoel uit een andere stapel en ging liggen om te rusten. Buiten adem omdat hij al meerdere uren werd achtervolgd. De jongere man verdween in de warme lucht van de nacht, terwijl de oude man op hun achtervolgers wachtte. Hij wist dat hij de zonsopgang nooit meer zou zien. Ze werden opgejaagd door meedogenloze mannen en hij kon alleen maar bidden, dat zijn einde snel en pijnloos zou zijn.

Het leek alsof er maar een paar seconden voorbijgingen voordat drie mannen opdoken. Net zo bezweet als de mannen waar ze op jaagden. Uitgeput van het rennen, vreesde de oude man voor wat er ging gebeuren. Een ongelooflijke grote vuist greep hem strak bij zijn keel.

‘Waar is de post?’ gromde de lange, donkere man terwijl hij de oude vluchteling langzaam verstikte. ‘Kom op pappie, vertel me waar mijn pakketje is.’

‘*No sé*,’ was alles wat de grijze Mexicaan kon mompelen.

‘Ja, ‘*no wanna say*’ zul je bedoelen; je wilt het niet zeggen. Lik mijn reet... Nou kom op, ik geef je nog één kans ouwe.’

‘De andere man...,’ antwoordde de oude Mexicaan terwijl hij met zijn hoofd in de richting van de boulevard knikte.

De drie mannen tuurden in de duisternis. Een maanloze nacht. Niets te zien op het strand, behalve de neonlichten op de boulevard direct achter de smalle rij duinen lag. Dat is waar het dagelijks leven verder ging. In feite was het dagelijkse leven net begonnen in Miami Beach. De oude man deed niet langer mee; zijn leven was net wreed beëindigd. Zijn levenloze lichaam werd achtergelaten op de strandstoel.

‘Heb je die andere vent goed gezien?’ vroeg de lange man.

‘Ja, uitschot van de straat,’ antwoordde de man met het rode krullende haar. ‘Daarnet zag ik in de straatverlichting een grote tatoeage op zijn schouder. Een slang.’

‘Ik zei je toch dat we ze daar hadden moeten grijpen,’ zei de kleinste van de drie mannen. ‘Nu zijn we het pakje en de slangenman kwijt.’ Hij keek naar de lange man: ‘Ik zei het je toch Theo, ik zei ‘t je... en denk maar niet dat ik op mijn geld ga wachten. Je betaalt me zodra we bij de auto terug zijn.’

Theo Barry leegde de zakken van de oude man. Hij gooide de portefeuille naar de kleine man: ‘Hier is je deel klootzak. Nou kom op, help ons hier op te ruimen, we moeten als de sodemieter hier weg.’

Shorty opende de portefeuille en lachte. Er zat meer dan tweehonderd dollar in. *Fijne jacht*, dacht hij. De rode krullenbol, Red Curly, veegde het zand rond de oude man schoon met een stoel en liep daarna langzaam terug zoals ze waren gekomen om alle voetstappen weg te veegen.

‘Ik zie je op de parkeerplaats,’ zei hij tegen Theo en Shorty. Zonder achterom te kijken, verdween hij in de duisternis.

Theo greep een andere stoel van de stapel en sleepte die achter Shorty en hem door het zand. Ze liepen de tegenovergestelde richting in van Red Curly. Toen ze de zee hadden bereikt, gooide hij de stoel weg in de oceaan. Ze bleven enige tijd door het water lopen. Hun voetstappen werden opgeslokt door de golven. Niemand zou ze

kunnen traceren. Theo wist dat ze hun prooi hadden verloren. En bovenal hadden ze hun kans om het pakket te krijgen, verzeekt. Iets wat de baas niet zou waarderen.

En dat vond hij het meest verontrustend.

2

Dylan Timmers werd vroeg wakker. Hij negeerde de waarschuwing op het raam, een sticker waarop hotelgasten werd uitgelegd dat de airconditioning niet goed zou werken als het raam open was. Hoewel de oceaan en de boulevard aan de andere kant van het gebouw lag, kwamen de geluiden van de straat en de nabijgelegen zee de kamer binnen. Het enige wat Dylan kon zien, was de parkeerplaats aan de overkant van de straat. Hoewel hij hier nog maar net een week was, herkende hij al enkele van de auto's die tegenover zijn kamer stonden geparkeerd. Vooral de oude pick-up truck was een opvallende auto. Ooit rood, maar tegenwoordig voornamelijk roestig. De naam van het bedrijf was onleesbaar in witte vervaagde letters. Het raam bij de bestuurders kant halfopen en een van de koplampen beschadigd. Eigenlijk was het grootste deel van de auto beschadigd. Maar niemand die ernaar keek. Het leek erop dat het voertuig nooit van zijn plaats kwam.

Nog maar een week geleden was Dylan midden in de nacht gearriveerd. Ingevlogen vanuit Amsterdam in een vliegtuig vol met toeristen. Hij zat bij het gangpad; een stoel die hem voldoende ruimte bood om af en toe zijn lange benen te strekken. Zijn lange lichaam kwam ver boven de stoelen uit, terwijl de twee kleine mensen naast hem zo kort waren, dat de mensen die achter hen zaten gedacht moeten hebben dat de stoelen leeg waren. Het was een ouder echtpaar dat naast Dylan zat en de ene alcoholische drank na de andere bestelde totdat de stewardess hen niet meer serveerde. Met een Spaans accent vroeg de dame Dylan of hij zo vriendelijk wilde zijn om nog een drankje voor haar man te bestellen. De schedel van de kale man was bedekt met donkere pigmentvlekken. Gedurende de hele vlucht zat hij stilzwijgend uit het raam te staren.

‘Hij is bang om te vliegen, weet je,’ zei ze. ‘Ik vind het niet leuk dat hij veel drinkt, maar de drankjes houden hem rustig.’ Nadat het drankje van de oude man was geserveerd, ging de dame verder: ‘We zijn op reis geweest door Europa, iets wat we altijd al wilden doen als we met pensioen zouden zijn. En vorig jaar hebben we de winkel verkocht aan onze kinderen, dus...’

‘Een winkel? Wat voor soort winkel?’ vroeg Dylan.

‘We hadden een bakkerij. Eigenlijk hadden we vier bakkerijen die specialiteiten uit Venezuela verkochten. We komen oorspronkelijk uit Venezuela, weet je.’

‘Een prachtig land heb ik gehoord.’

‘Ja, bijzonder mooi. Maar politiek en economisch waren het zware tijden toen mijn man en ik jong waren.’ Ze lachte. ‘Ha, in feite is er niets veranderd... We wilden onze kinderen een beter leven geven, betere kansen geven, dus zijn we verhuisd naar de Verenigde Staten.’

‘En het is u gelukt om vier winkels te openen? Indrukwekkend. U bent zeer succesvol geweest.’

‘We hebben allerlei speciale soorten brood en gebak verkocht, en natuurlijk churros.’

‘Oh ja, churros, de Spaanse donut. Heerlijk!’

‘Veel van de Cubaanse mensen hier in Florida houden ook van churros. Maar we hoeven ons geen zorgen meer te maken over de winkels. Dat is allemaal voor de kinderen,’ zei ze. ‘En jij, ga je naar Miami voor vakantie?’

‘Zoiets. Ik heb een zomerbaan gevonden bij de reddingsbrigade, zeg maar Baywatch, op Miami Beach. En ik ben dol op duiken, dus ik kan een beetje geld verdienen en dan een paar duiken maken.’

‘Oohhh, dat is leuk. Hoe lang blijf je?’

‘Mijn school heeft een speciale stageplaats geregeld. Ik mag deze week beginnen en hoef pas over drie maanden terug naar Nederland.’

‘En jij woont in Amsterdam?’

Dylan lachte. ‘Nee, Holland is meer dan alleen Amsterdam.’

‘Oh, maar dat weet ik wel’, antwoordde de dame, ‘en Amsterdam is meer dan alleen coffeeshops...’

‘Juist! Ik ben blij dat u geen tulpen en klompen hebt genoemd...,’ lachte Dylan. ‘Dus... bezoekt u de bakkerijen niet meer?’

‘Oh ja hoor. Elke week helpen we in een van de winkels. Het is moeilijk om te stoppen als je je hele leven zeven dagen per week hebt gewerkt. Je moet eens langsgaan bij een van onze winkels.’ De dame keek in haar tas en gaf Dylan een visitekaartje. ‘Meneer en mevrouw Guillermo, Chingu Deli,’ las Dylan hardop.

Op het vliegveld zag hij de Guillermo’s de VS binnengaan via de speciale rij voor inwoners. Mevrouw Guillermo zwaaide naar hem, bewust van het feit dat ze binnen enkele minuten het vliegveld zou verlaten. Dylan Timmers ging naar de rij van ‘niet-ingezetenen van de VS’. Een procedure die ongeveer anderhalf uur langer duurde om de VS binnen te komen

Ongeveer een uur later arriveerde hij in het hotel. Een mooi maar oud gebouw een paar blokken achter de beroemde Ocean Drive; de boulevard die bekend is vanwege de pastelkleurige hotels. Dit zou de komende weken zijn tijdelijke huis zijn. De dag na zijn aankomst was hij al ingeroosterd om op het strand te werken.

Na een heerlijke koude douche bereidde Dylan zich voor op het werk. Op weg naar het strand bestelde hij twee bagels en een koffie bij de Starbucks dicht bij het strand. Hij liep over Ocean Drive en kon het niet laten om te lachen toen hij de naam ‘Netherlands Hotel’ zag. Alsof het vaderland hem op vakantie achtervolgde. Een jonge vrouw passeerde hem haastig joggend over het trottoir terwijl ze een kinderwagen voor zich uit duwde. Hij vervolgde zijn wandeling door de duinen, staarde naar de houten hut van de echte strandwachten en liep toen meteen door naar de stoelen verhuur. Natuurlijk was hem verteld dat hij de beste vakantiebaan ooit had en dat hij als strandwacht op Miami Beach zou gaan werken. *Pas op David*

Hasselhoff, hier kom ik! Maar de waarheid was dat hij stoelen moest uitdelen aan de toeristen op het strand. Met stoelen slepen en hard werken in de zon in plaats van op een uitkijkpost te staan, hoog boven alle bezoekers op het strand.

Het kwam eerder als een schok dan als een verrassing toen hij erachter kwam dat hij niet een van de stoere mannen op de uitkijk zou worden. Zijn eerste reactie was om te stoppen met deze baan, zelfs nog voordat de eerste werkdag klaar zou zijn. Eenmaal aan het werk ontdekte hij hoeveel meisjes er langskwamen en hij beseftte dat zijn positie op het strand hem een voordeel gaf om de meisjes in hun bikini's van dichtbij en veel beter te bekijken.

Binnen een week genoot hij van het gezelschap van de toeristen. Raakte bevriend met een paar van de vaste bezoekers en leerde hoe je een paar extra dollars kunt verdienen door mensen te helpen. Zo vroeg in de ochtend was het heel ongebruikelijk om gasten te hebben. Maar hoe dicht Dylan bij zijn werkgebied kwam, hoe meer mensen hij zag. Het zag er zwart van de mensen. Verschillende politieauto's stonden op het strand, rond zijn kraam geparkeerd. Een politielijn schermde het hele gebied af waar Dylan vandaag zou moeten werken. Omdat hij de avond ervoor zelf de stoelen had opgestapeld, merkte hij direct dat een van de stoelen uit de stapel was getrokken. Er lag een oude man op. Het leek alsof hij daar gewoon lag te rusten, maar de bleke kleur op zijn gezicht en zijn open mond gaven aan dat hij dood was. De aanwezigheid van alle politieagenten maakte het Dylan duidelijk dat de oude man niet aan een natuurlijke oorzaak was gestorven.

Dylan meldde de politieagenten dat hij hier moest werken. Een van de agenten liep naar hem toe en vroeg Dylan om een ID te tonen. Hij keek op naar Dylan. De politieman was niet alleen verrast door de lengte van Dylan, bijna een kop langer dan hij, ook het Nederlandse paspoort verbaasde hem. Een andere man, bijna net zo lang als Dylan, liep het gebied achter de politie in en onderbrak het gesprek.'

'Sean McCalack, FBI,' zei hij terwijl hij zijn badge aan beide mannen liet zien.

De politieagent voelde zich niet op zijn gemak. Hij moest nu niet alleen naar twee lange mannen opkijken, hij vroeg zich ook af wat de FBI hier deed. Voor zo ver hij wist, was er was geen enkele aanwijzing dat deze moord meer was dan een gewone roofoverval met een tragisch einde.

‘Wat kan ik doen voor u meneer McCalack?’ vroeg de politieagent.

‘Ik neem het vanaf nu over, dank u.’

De politieman zei ‘oké’, maar verroerde zich niet.

‘Ik neem het vanaf nu over; u kunt gaan,’ herhaalde McCalack terwijl hij de ID van Dylan uit de hand van de politieman nam. De politieagent vertrok met tegenzin, wat McCalack onmerkbaar deed grijnzen. Hij keek snel in het paspoort en zei toen tegen Dylan: ‘Nou meneer... Timmers. Waarom bent u hier vandaag?’

‘Ik ben hier voor de zomer. Dit is mijn vakantiebaan. Ik kan u het nummer van het uitzendbureau geven...’

‘Ja graag. Misschien neem ik straks nog contact met hen op. Sinds wanneer ben je hier?’

‘Ik ben vorige week in Miami aangekomen.’

‘Eén week geleden? Heb je deze man eerder gezien?’ vroeg McCalack en wees in de richting van het dode lichaam op de strandstoel.

‘Nee meneer. Ik geloof niet dat ik hem hier eerder heb gezien.’

‘Heb je de sleutels van de opslag?’

‘Ja, ik heb alle sleutels. Wilt u dat ik de opslag open maak?’

McCalack pakte zijn smartphone en maakte een foto van het paspoort, gaf het identiteitsbewijs terug aan Dylan en liep naar de opslag naast de lounge stoelen, waar de diepvriezers met ijs waren opgeslagen. Een snelle blik naar binnen overtuigde de inspecteur ervan dat deze plaats geen extra inspectie nodig had. Toen hij de opslag verliet, volgden zijn ogen het spoor in het zand dat met de strandstoel was gemaakt. Het spoor begon bij de stoel van de dode

Mexicaan en ging helemaal de zee in. Alle sporen waren zorgvuldig uitgewist door de moordenaar of in de oceaan verdwenen. McCalack voegde het telefoonnummer van Dylan aan de lijst met contactpersonen toe in zijn smartphone en zei hem naar huis te gaan, of eigenlijk terug naar het hotel omdat de plaats delict nog een paar uur afgesloten zou blijven.

Teruglopend naar het hotel belde Dylan naar het uitzendbureau om de situatie uit te leggen. Jammer voor de oude man, maar deze onverwachte vrije dag was zeker een geweldige kans. Dylan's voornaamste reden om deze vakantiebaan aan te nemen, was om wat geld te verdienen om te kunnen duiken. Hij haastte zich terug naar het hotel, trok wat vrijetijdskleding aan en ging naar de stad om zijn eerste duiktrip in Florida te regelen.

Op veilige afstand, niet opgemerkt door de politie of de nieuwsgierige mensen die de aantrekkingskracht van alle politieauto's op het strand niet konden weerstaan, keek Andrew Palacios toe. Zittend op een lage muur aan het begin van de duinen, had hij een goed zicht op wat er gebeurde. Niemand zou een link leggen tussen Andrew en de plaats delict. En het enige dat hij moest doen, was wachten tot de politie zou vertrekken. Dan kon hij veilig terugkeren naar de stoelen verhuur. Wachten was geen probleem voor Andrew 'de Anaconda'. Iedereen dacht dat hij zijn bijnaam te danken had aan de slang die op zijn armen was getatoeëerd; de tatoeage begon bij zijn linkerarm en krulde over zijn schouders naar zijn rechterarm. Maar de reptielenhuid was lang nadat hij zijn bijnaam had verdiend op zijn lichaam geschilderd. Net als de slang kon hij eindeloos wachten op het juiste moment om zijn prooi aan te vallen. Vandaag was hij er niet op uit een levende prooi te pakken. Vandaag stond hij te trappelen om een pakketje te bemachtigen. Een pakket dat hij tussen de stapels stoelen had kunnen verstoppen. De oude man had het de hele nacht bewaakt; verdedigd met zijn leven. Nu was het aan Andrew om ervoor te zorgen dat de dood van de oude man niet zonder reden was.

Aan de overkant serveerde een ober pannenkoeken en koffie aan een donkere, lange man op het terras. Theo Barry greep zijn mobiel. Zijn grote vingers hadden moeite met het typen van het sms-bericht op de kleine toetsen. Sms'en zou nooit zijn favoriete manier van communiceren worden. 'Terug op de rails' was het enige dat hij in het bericht vermeldde. Nu kon hij genieten van zijn ontbijt.

3

Vanmorgen, toen hij klaar was met scheren, had Dylan de stukjes van zijn baardhaar door de wasbak gespoeld. ‘Daar gaat mijn DNA,’ had hij tegen zichzelf gezegd. Alsof iemand hem ooit zou verdenken voor het plegen van een misdaad. Slechts een paar uur later was hij betrokken bij een moord.

Hij liep naar Lexington Road, het openlucht winkelcentrum, in de hoop om Raúl daar te zien. Hij kon het niet laten om te stoppen bij de hoek van Paul, de Franse bakkerij die hij kende van zijn reizen naar Frankrijk. Het was een grote verrassing dat de bakker van Paul ook hier in Miami aanwezig was. Hij bestelde een lekkere kop koffie met een speciale muffin en wachtte buiten op het terras tot zijn bestelling klaar was. Ondertussen was hij op zoek naar Raúl. Het duurde niet lang voordat hij de donkere, bijna zwarte man op zijn Segway zag staan, druk bezig langs de winkels te rijden, op zoek naar onwetende toeristen. Dylan zag hoe Raúl een nieuwe prooi vond. Zoals altijd reed hij steeds sneller in steeds kleiner wordende cirkels totdat het leek alsof hij zou vallen; dan pas begon hij te praten.

‘Hallo. *Bonjour. Ciao. Oyé como va?*’

‘*Bonjour,*’ antwoordde het Franse echtpaar, zich nog niet bewust dat ze waren gevangen in een spinnenweb. Raúl bleef hen nu vragen stellen in korte Franse zinnen. ‘Waar komt u vandaan? Parijs? Lyon? Marseille?’

‘Bordeaux,’ lachte de vrouw.

‘Ah, Bordeaux. Prachtige stad. Ik heb daar een vriend.’ Het maakte eigenlijk niet uit welke stad ze zouden noemen, hij zou er altijd een vriend hebben. En ze spraken altijd graag een Amerikaan

die hun woonplaats kende. Gevangen door een glimlach. Binnen enkele seconden zou hij ze ondervragen en ze zouden hem zonder aarzeling antwoorden. Het hotel waar ze logeerden, de tijd dat ze in Miami zouden zijn. Een vrijwillig verhoor dat eindigde in het kopen van tickets voor bustochten en excursies. De Fransen hadden geluk. Net als zoveel toeristen gaven ze gemakkelijk persoonlijke informatie waardoor ze kwetsbaar waren voor criminele activiteiten. Gelukkig voor hen verdiende Raúl zijn brood door tickets te verkopen. En het ging goed met hem. Hij verkocht zelfs kaartjes aan Japanse toeristen.

‘Kyoto? Prachtige stad. Ik heb daar een vriend...’

Raúl maakte zijn deal. Stapte op zijn Segway en reed naar Dylan. Opmerkzaam of er nieuwe toeristen waren, maar ook bewust van bekende mensen die rondliepen. Raúl merkte alles op op Lexington Road.

‘*Hoe gaat het met jou?*’ vroeg hij in het Nederlands, om direct daarna dezelfde vraag in het Engels te stellen. Alsof hij niet zeker was of hij in het Nederlands wel de juiste vraag had gesteld. Tijdens hun eerste ontmoeting had Raúl zijn kleine optreden in het Nederlands gedaan. Maar in plaats van Dylan te vertellen dat hij ‘*een vriend*’ had in Rotterdam, de geboortestad van Dylan, vertelde hij Dylan over Irene, zijn Nederlandse vriendin. Hij had een paar weken bij haar in Amsterdam gelogeed, maar uiteindelijk besloten ze om hier in Miami te wonen. Dylan herinnerde zich hoe hun eerste ontmoeting abrupt eindigde. Een auto racete tussen de stoelen van het terras door, gevolgd door drie politieauto’s. Een andere politieauto dook aan de andere kant van het terras op en blokkeerde zo de ontsnappingsroute. De agenten renden hun auto uit, met hun pistool wijzend naar het voertuig dat ze net tot stoppen hadden gedwongen. Schreeuwend tegen de voortvluchtigen dat ze uit de auto moesten komen, met hun handen in de lucht. Ze moesten op straat gaan liggen.

‘Drugs,’ zei Raúl.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Dylan.

‘Het aantal politieagenten,’ zei hij. ‘Zie je die rode auto aan de overkant van de straat? En de blauwe die nu langzaam voorbijrijdt?’

Allemaal undercoveragenten. Ik ken ze. Als het om drugs gaat, zijn er altijd undercoveragenten in de buurt.'

Een van de politieagenten instrueerde het publiek om door te lopen. Hij gaf korte, onvriendelijke instructies. Behalve aan Raúl, die kreeg een vriendelijk knikje. Raúl, de ongeschreven meester van Lexington Road.

Zo eindigde hun eerste ontmoeting.

Vandaag was er geen politie.

'Het gaat prima met mij. En hoe gaat het met jou Raúl? De zaken gaan goed zie ik.'

Raúl lachte. 'Hoe zegt Irene dat... ehm... *slechte mensen*... ehm, sorry te veel van die vreselijke Nederlandse ggh-geluiden.'

'Met slechte mensen gaat het altijd goed..., ' vulde Dylan aan.

'*Zactly*,' zei Raúl, 'precies', waarbij hij het woord 'exactly' op zijn geheel eigen wijze uitsprak.

'Ik heb een paar tips nodig voor scuba-excursies Raúl. Kun je me helpen?'

'Als ik je niet kan helpen, wie dan wel?'

'*Zactly*,' antwoordde Dylan en probeerde Raúl's uitspraak te kopiëren.

Raúl ging aan de dichtstbijzijnde tafel zitten. Hij haalde enkele visitekaartjes uit zijn tas. 'Heb je PADI-cursussen gevolgd?'

'Nee, maar ik heb een tweesterren CMAS-licentie. Het Europese systeem. Dat is vergelijkbaar met het PADI-niveau van *Advanced Open Water Diver*. En ik heb thuis een medische controle gedaan. Thuis in Nederland bedoel ik.'

'Oké, en waar wil je gaan duiken? Langs de kust van Miami, of liever bij riffen van de Keys?'

'Ik denk dat ik de riffen beter later kan doen. Als mijn vakantiebaan erop zit; dan, wil ik een paar dagen op de Keys blijven. Het is beter om nu in Miami te beginnen.'

Raúl overhandigde hem een kaart van Manattee Diving.

‘Dit is een vriend van mij...’

‘Een vriend, natuurlijk...,’ onderbrak Dylan hem.

‘... *zactly*... Ze duiken een paar mijl uit de kust. Mooie plek met een paar wrakken. Veel vissen, soms schildpadden. Heel mooi. Vergeet niet mijn naam te noemen. Anders krijg ik geen commissie...’

Voordat Dylan hem kon bedanken, zoemde zijn mobieltje.

‘McCalack. Ik wil graag met je afspreken in je hotel. Ik moet je nog een paar vragen stellen.’

Dylan was verrast om de FBI-agent al zo snel te horen, maar stemde ermee in zo snel mogelijk naar zijn hotel terug te keren.

‘Ik moet gaan Raúl. De FBI heeft mijn hulp nodig. Wat denk je daarvan, hè? Ik ben hier pas een paar dagen en jouw land heeft me al nodig!’

‘FBI? Dat is een serieuze zaak Dylan. Waar ben je mee bezig?’

‘Niets. Toen ik vanmorgen naar het werk ging, was het strand afgezet door de politie. Er was een lijk gevonden. Ik hoorde ze zeggen dat een of andere oude Mexicaan was beroofd en vermoord. Helaas werd hij gevonden bij de stoelverhuur, waar ik vandaag zou werken.’

‘Heel vreemd.’

‘Vreemd? Ik denk dat het puur toeval is dat het lichaam bij de verhuur is achtergelaten.’

‘Ik bedoel, het is vreemd dat de FBI deze zaak onderzoekt. Meestal zou dit gedaan worden door de afdeling moordzaken van de lokale politie. Als de FBI erbij betrokken is, betekent het dat er sprake is van een nationale aangelegenheid.’

‘En dus?’

‘Dus is het niet zomaar een overval. Of gewoon een moord. De mensen die dit hebben gedaan, zijn veel gevaarlijker dan jij nu beseft.’

Als er iets vreemds gebeurt, kom je naar me toe. *Snap je?* Begrijp je dat?’

‘Oké, bedankt voor je bezorgdheid. Ik moet nu gaan. Zeg hallo tegen Irene van mij.’

‘Je hebt haar nog niet eens ontmoet...’

‘Er zijn niet zo veel Nederlanders hier in de buurt, dus ik hou graag contact met iemand die echt Nederlands spreekt...’

‘... *zactly*...’

‘...*P’sies!*’

‘Wat zeg je?’

‘P’sies, afkorting voor ‘*precies*’... Nederlands voor ‘*exactly*’ ...’

Raúl schudde zijn hoofd.

‘Ik heb nooit begrepen waarom zo’n klein land zijn eigen taal nodig heeft. Zo’n vreemde taal...’ Hij stapte op zijn Segway en mengde zich snel tussen het publiek, op jacht naar nieuwe prooi.

4

Tijdens zijn wandeling terug naar het hotel, belde Dylan Manattea Diving om zijn eerste duiktrip in Florida te regelen. Tijdens de weekenden moest hij werken. Daarom plande hij de reis op maandag. De boot zou om 8 uur 's ochtends vertrekken. Nogal vroeg voor een vrije dag; maar Raúl zei dat het heel mooi was, dus....

Het parkeergebouw, nieuwer en hoger dan het hotel, was het eerste gebouw dat hij herkende. Het hotel zelf leek een van de oudste gebouwen in de straat te zijn. De muren waren grijs geschuurd met een vleugje rood en oranje, veroorzaakt door de uitlaten van de roestige airconditionings die buiten elke hotelkamer hingen. De voormalige tuin was nu geplaveid en in gebruik als parkeerplaats voor hotelgasten, hoewel de meeste gasten buitenlanders zonder auto waren. Voor het hotel was er een kleine, houten veranda, het territorium van een Labrador die alleen 's nachts leek te leven als de temperatuur prettiger was voor iemand die de hele dag in een bontjas liep. De hond reageerde helemaal niet toen Dylan de kleine trap naar de lobby van het hotel op liep. De receptionist herkende hem zodra hij de lobby van het hotel binnenkwam. Hij was zelfs op zoek naar Dylan: 'Welkom terug, meneer Timmers. Er wacht iemand op u.'

'Ik weet het,' zei Dylan en liep regelrecht naar de enige man die in de lobby zat. 'Waar kan ik u mee helpen meneer McCalack?'

McCalack antwoordde dat ze beter naar de kamer van Dylan konden gaan, zodat niemand ze lastig zou vallen. Hij wilde eigenlijk niet dat de receptionist iets zou horen. Hoewel McCalack ook wel wist dat de dunne muren van dit hotel niemand ervan zouden weerhouden naar hun gesprek te luisteren.

McCalack staarde uit het raam. Kijkend naar het parkeergebouw waar Dylan al bekend mee was.

‘Meneer Timmers...,’ begon hij, ‘welke opleiding volg je?’

‘De hotelschool,’ antwoordde Dylan. ‘Daar heb ik de baan aan te danken.’

‘Zou je dan niet in een hotel moeten werken, in plaats van stoelen over het strand te slepen?’

‘Ik loop geen stage, dit is een vakantiebaan voor de zomer.’

‘Maar je zei toch dat de baan door je school was geregeld?’

‘Ja, dat klopt. Er is een speciale commissie die banen over de hele wereld regelt voor iedereen die in de zomer in het buitenland wil werken.’

‘Speciale commissie? Tijdens onze eerste ontmoeting gaf je mij het nummer van een uitzendbureau...’

‘De commissieleden zijn slechts tussenpersonen. Ze werken samen met verschillende uitzendbureaus zodat ze ons kunnen verzekeren dat ze een baan zullen vinden. Ook al is het werk niet altijd wat ze zeggen wat het is...’

McCalack staarde zwijgend naar Dylan.

‘...ze boden me een baan als strandwacht aan, maar in plaats daarvan werk ik bij de stoelen verhuur. Maar het is oké. Veel meer te zien en veel beter contact met leuke meisjes...’

McCalack reageerde niet. Hij staarde nu in de duisternis van de parkeergarage. Twee jongens probeerden een van de geparkeerde auto’s te openen. Het was duidelijk dat ze niet veel ervaring hadden; ze renden zo snel mogelijk weg toen het autoalarm afging. De twee inbrekers boeiden hem echter niet. McCalack had in een van de geparkeerde auto’s boven het niveau waarop de jongens ‘aan het werk waren’ een man opgemerkt. Hij had hem al gezien vanaf het moment dat hij de hotelkamer van Dylan binnenkwam. Eerst dacht hij dat de man daar gewoon op iemand zat te wachten. Nu hij hem een tijdje had gadeslagen, beseftte hij dat het vreemd was om te

wachten op iemand in een parkeergebouw. Het leek logischer dat de man op de uitkijk zat. Hij observeerde iemand. Niet Dylan Timmers; de man zat op het hoogste niveau van de parkeergarage en keek recht vooruit naar de etage boven Dylan's hotelkamer.

‘Verblijven er nog andere studenten van jouw school in dit hotel, meneer Timmers?’

‘Nee. Niet dat ik weet.’

‘Heb je een van de andere hotelgasten ontmoet? Misschien met iemand gesproken?’

‘Ik zie bijna nooit iemand. Meestal is de receptionist de enige die ik tegenkom.’

‘Bedankt. Dat is het voor nu. Ik bel je als ik nog meer informatie nodig heb. Geniet van je vakantie meneer Timmers.’

McCalack verliet de kamer en ging direct naar de receptie. De kleine Latino aan de receptie leek meer op een hip-hop artiest dan op een receptionist. Maar hij bleek een adequate werknemer te zijn en informeerde McCalack snel over de gasten in het hotel en vooral over de mensen die in de kamers op de verdieping boven de kamer van Dylan Timmers verbleven. McCalack bestudeerde de namen een tijdje. Een gezin uit Pennsylvania, een jongeman uit Canada, een pasgetrouwd stel uit Frankrijk en een stel uit Alaska.

‘*Ah-las-kaah*,’ zei hij tegen zichzelf. Na het zien van ‘The Proposal’, de film met Sandra Bullock, moest hij de naam van de staat altijd herhalen en het uitspreken zoals zij dat deed: ‘*Ah-las-kaah*!’

Hij zag geen bekende namen of verdachte personen. Niettemin sloeg hij de namen en ID-nummers in zijn mobiele telefoon op. Oude gewoonten verdwijnen nooit, ook al werd zijn klassieke notitieblok vervangen door een smartphone. En hoewel hij geen reden had om een verband te veronderstellen tussen de zaken waar hij aan werkte, besloot hij toch de man op de parking te bekijken. Hij passeerde de slapende Labrador op de veranda en liep recht op de parkeerplaats af.

Een donkere man op een Segway passeerde hem. ‘Raúl,’ zei hij tegen zichzelf. Namen herhalen. Nog een oude gewoonte. Alsof het hem zou helpen om zich de mensen die hij had ontmoet, of gezien, later te herinneren.

Meer dan de helft van de parkeerplaatsen was vacant. Sean McCalack nam de trap naar het hoogste niveau. De man waar hij naar op zoek was, was er nog steeds. Toen McCalack dichterbij kwam, startte de man de motor en trok hij langzaam op. Niet omdat hij McCalack had opgemerkt, maar omdat de mensen die hij bespiedde net hun hotelkamer hadden verlaten. McCalack had ook gemerkt dat de lichten in een van de hotelkamers uit gingen. Hij liep naar een van de geparkeerde auto’s en deed alsof hij op zoek was naar zijn autosleutels. De man reed langzaam weg en gaf McCalack onbewust alle tijd om de kentekenplaat te noteren. Eén telefoontje naar het bureau zou voldoende zijn om de identiteit van deze man te achterhalen.

Wachtend op de resultaten van de kentekenplaat telde McCalack de ramen om uit te zoeken welke hotelkamer de man had bekeken. Nu wist hij zeker welke mensen de man volgde. Het Franse echtpaar, meneer en mevrouw Solange. Hoewel, dat was de naam die ze hadden gebruikt om hun reservering te maken. Niets was meer zeker in deze grimmige wereld. Zeker niet identiteiten.

‘Mac?’

‘Verras me.’

‘Het kenteken staat geregistreerd op naam van Hills Detectives. Een detectivebureau gevestigd in Miami. Alle rechercheurs zijn voormalige politieagenten. Een zeer solide staat van dienst en bruikbare referenties. Er zijn geen gegevens waar jij je zorgen over hoeft te maken.’

‘Ik maak me nooit zorgen. Ik wil gewoon alles weten. Welke dossiers hebben we?’

‘Ik zal de bestanden naar je telefoon sturen.’

‘Oké. Ik heb ook gegevens nodig van een paar Franse toeristen. Ik heb hun paspoortnummers genoteerd, je zult ze binnen een paar seconden ontvangen.’ Zodra McCalack de foto’s van het paspoort had doorgestuurd, liep hij terug naar zijn auto, die nog steeds voor het hotel geparkeerd stond. Voordat hij in de auto stapte, voelde hij zijn mobiel trillen. In plaats van de bestanden die hij dacht te ontvangen, verscheen er een nieuw sms-bericht.

Er was nog een lijk op het strand gevonden. Op het lichaam van de dode man had de politie een portefeuille gevonden. De persoonlijke bezittingen van de oude Mexicaan die eerder die ochtend al dood was aangetroffen. Dit zou kunnen betekenen dat het toch een simpele roofoverval was. Maar dat zou het tweede lijk niet verklaren. McCalack had een vreemd onderbuikgevoel. Maar gevoelens telden niet; het ging om de feiten.

De Labrador nam niet de moeite om uit de schaduw te komen. Hij liet zijn tong zo ver mogelijk uit zijn bek hangen, in een poging de ondraaglijke hitte kwijt te raken. De hond nam niet eens de moeite om op te staan en naar de FBI-agent te kijken.

5

‘Doei, doei, Meggie,’ Dylan beëindigde zijn Skype-sessie met zijn kleine zus Megan. Slechts vijf jaar oud en niet bewust van wat Dylan aan de andere kant van de oceaan deed. ‘Als ik weer thuis ben, neem ik je mee naar Euro Disney, Meggie. Dat wordt leuk, hé? Tot ziens. Doei, doei.’

Voordat hij de laptop sloot, controleerde hij zijn e-mails. ‘Ja, nog meer goed nieuws,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Laat me eens kijken, ik heb nog een loterij gewonnen waarvan ik nog nooit heb gehoord en, ja hoor, weer een Nigeriaanse advocaat die een paar miljoen dollar op mijn bankrekening wil storten. Ik ben zo’n geluksvogel...’ Hij verwijderde de spam mails, sloot de laptop af en borg hem op hem vast in de kleine kluis. McCalack had hem verteld dat de politie klaar was met hun onderzoek. Zonder overleg met het uitzendbureau, besloot hij terug te keren naar het strand.

Het was net voorbij de middag. De temperatuur was tot een onaangenaam niveau gestegen. De donkere wolken hielden de luchtvochtigheid hoog, waardoor ademhalen een uitdaging was. ‘Het wordt hoog tijd dat Florida siësta’s introduceert. Wat doe ik hier?’ Dylan sleepte zich door het brandende zand. Eindelijk bereikte hij de kraam van de stoelen verhuur. Vanochtend was het op deze plek drukker dan een winkelcentrum op Black Friday, nu was het uitgestorven. Dylan opende de opslagruimte. Zette de vlaggen op het dak. Dat was alles wat hij moest doen om mensen te laten weten dat hij open was. Hij trok een paar stoelen uit een van de stapels, plaatste ze naast de opslag en liep naar binnen. Een paar giechelende schoolmeisjes liepen in hun bikini’s voorbij. Ze stopten voor een ijsje en een flirt met de lange buitenlander. Nadat de eerste stoelen waren verhuurd, begon Dylan aan de tweede stapel. Bij het schoonmaken

van de volgende reeks stoelen kwam er een oude plastic zak uit het zand onder de stapel stoelen tevoorschijn. Het zag eruit als een gewoon stuk afval, achtergelaten door mensen die iets in een supermarkt hadden gekocht. Dylan voelde dat er iets in zat. Voordat hij de zak in een vuilnisvat gooide, controleerde hij wat erin zat. Hij vond een pakket. Een klein doosje volledig in tape verpakt. Er zat een getypt adreslabel in het midden van het pakket, maar geen adres van de persoon die het had verstuurd. Op het adresetiket stond alleen: 'Ocean Shore Restaurant, Fort Myers'. Dylan besloot het pakket in de opslag te houden totdat iemand zou opduiken en erom zou vragen.

6

8 Uur in de avond. Er waren geen klanten meer, de stoelen waren allemaal weer opgestapeld. Dylan ging terug naar zijn hotel. Hij liep over Ocean Boulevard en probeerde de opdringerige obers te passeren die alle voorbijgangers lokten om in hun restaurant een heerlijke maaltijd te gebruiken voor slechts \$ 3,99. Nog maar een week in Miami en hij kende de meeste obers al. Dylan stopte niet. Hij liep door naar het hotel waar hij logeerde. De lobby was leeg. Zelfs de Latino was er niet.

In zijn hotelkamer haalde hij de laptop uit de kluis. Hoewel het hotel goedkoop was, was de internetprovider goed en snel. Binnen enkele seconden scrolde Dylan door verschillende webpagina's. Het kostte hem hooguit een minuut om het adres te vinden van het restaurant waarvan de naam op het mysterieuze pakket stond. Een restaurant in Fort Myers.

Hij probeerde snel te herinneren wie er op het strand stoelen hadden gehuurd. Maar hij herinnerde zich niemand die hem had verteld in Fort Myers te wonen, of op doorreis was van Fort Myers. Aan de andere kant, het kon net zo goed iemand zijn die het pakket moest afleveren en het glad was vergeten mee te nemen. Het was degelijk verpakt, gewikkeld in bubbel plastic en nauwelijks groter dan zijn hand. De substantie binnen voelde zacht aan en woog nauwelijks meer dan één kilo.

Dylan belde het telefoonnummer van het restaurant met de telefoon in zijn hotelkamer. Een jonge vrouw antwoordde: 'Ocean Shore Restaurant, hoe kan ik u helpen?'

'Hallo, dit is Dylan Timmers uit Nederland... ehm Miami... ehm... ik heb een pakje gevonden met de naam van uw restaurant erop en ehm... wat wilt u dat ik ermee doe?'

De persoon aan de andere kant van de lijn wachtte even, verbaasd over dit vreemde gesprek. Toen vroeg ze voorzichtig: 'Wat voor soort pakket, meneer?'

'Een klein pakketje. Verpakt in bubbelplastic. Ik heb het op het strand gevonden...'

'En wat zit er in dat pakket?'

'Ik weet het niet. Ik heb er niet in gekeken,' antwoordde Dylan terwijl hij zich plotseling realiseerde hoe vreemd dit gesprek was.

'Nou, als dat... pakket geadresseerd is aan Ocean Shore Restaurant in Fort Myers, kunt u het net zo goed naar ons opsturen.'

'Ja... Ja, natuurlijk, u heeft gelijk. Ik zal het doen.'

'En... meneer Timmers? Mag ik uw telefoonnummer, voor het geval dat...?'

Dylan gaf zijn telefoonnummer aan het meisje aan de telefoon. Daarna kon hij zich wel voor zijn kop slaan. Wat een stupide actie dacht hij. Waarom zou een restaurant zo'n klein pakket missen? Alle goederen of voedsel die ze gebruikten, zouden in dozen worden geleverd of op pallets worden verpakt. Iets ter grootte van een handschoen zou nooit gemist worden. Hij legde het pakje op zijn bed. Controleerde zijn agenda op zijn mobieltje. Er verscheen een bericht waarin stond dat hij zijn afspraak voor de wrakduik moest bevestigen.

'Shit,' zei hij tegen zichzelf. 'De duiktrip'. Hij moest de afspraak voor het wrakduiken van volgende week nog bevestigen. Hij belde naar Manatee Diving, het duikkantoor. Een antwoordapparaat liet hem weten dat het kantoor op dit moment gesloten was, maar dat het om 21.00 uur open zou zijn. Dylan wist dat de haven in de buurt was en besloot naar het kantoor te lopen. Hij voelde zich altijd prettiger als hij met bekende mensen kon duiken, dus leek het hem beter als hij zijn toekomstige duikvrienden vanavond al zou ontmoeten in plaats van aanstaande maandag. Hij borg zijn laptop en het pakketje op in de kluis van de hotelkamer en verliet zijn kamer.

Terwijl hij de trap af liep, vroeg hij zich af waarom hij het pakje eigenlijk in de kluis had opgeborgen. Aangezien iemand het geen

probleem vond het pakketje op het strand achter te laten, waarom zou Dylan er dan voorzichtiger mee om moeten gaan? Het maakte nu niet meer uit, hij was toch niet van plan terug te gaan naar zijn kamer. Hij had andere dingen aan zijn hoofd; het kantoor van de duik tours wachtte op hem...

*

Aan de overkant van de hotelkamer, op een bijna verlaten parkeerplaats, zat Sean McCalack in zijn auto en observeerde twee hotelkamers. In de eerste was net het licht uit gedaan, waarna Dylan Timmers de kamer had verlaten. De andere lag een verdieping hoger. Een Frans stel ruziede op hun kamer. Ze maakten ruzie maar Sean McCalack wist niet waarover. Maar dat was niet wat hem dwars zat. De onbekende reden dat ze door een recherchebureau werden geobserveerd, maakte hem ongerust omdat het kantoor hem had verteld dat er geen bestanden over de familie Solange in hun database waren, noch enige rapporten over het detectivebureau. Hij kon zich niet voorstellen, en zeker niet accepteren dat zijn dienst geen trackrecord had over dit bureau omdat, vroeg of laat, ieder detectivebureau interessant voor hen was.

‘Laten we het voor gezien houden’, zei hij tegen zichzelf. Nog een kijkje in de onderliggende hotelkamer voordat hij zou terugkeren naar zijn eigen motelkamer. Geen hotels voor McCalack. Hij had een veilige plek nodig, met zijn auto zo dicht mogelijk in de buurt.

Net voor hij weg wilde gaan, merkte hij dat de lichten in de hotelkamer van Dylan weer aan gingen en hoewel hij Dylan slechts twee keer had ontmoet, wist hij een ding heel zeker. De onbekende man die de kamer binnenkwam, was niet Dylan Timmers...

7

Manatee Tours. Dylan had het kantoor van de scuba-touroperator gevonden. Hoewel, kantoor was een veel te groot compliment; meer dan de kleine hut verdiende. Het leek wel alsof een vrachtwagen een container tussen de boten had verloren. Binnen waren slechts twee stoelen, een bureau en natuurlijk een telefoon en internet. De hut was nog steeds gesloten, maar er kwam een boot de haven in die recht op de plek waar Dylan stond afkwam.

‘Hé jij daar, kun je de lijn aanpakken?’ vroeg de kapitein met een Brits accent.

Ze meerden de boot aan. Een groep van zes duikers ging van boord en vertelde Dylan over hun ervaringen langs de kust van Florida. ‘We hebben een paar geweldige duiken gemaakt,’ zei een van de duikers tegen Dylan. ‘De kapitein heeft de nieuwste duikuitrustingen. Een geweldige kerel!’

‘Kan niet wachten tot het mijn beurt is,’ zei Dylan.

‘Wanneer ga je met ons mee?’ vroeg de kapitein.

‘Aanstaande maandag, ik moest de afspraak bevestigen en een aanbetaling doen.’

‘Oké, volg me naar Bucks paleis,’ zei de kapitein en begon naar de kleine hut te lopen.

‘Bucks paleis?’

‘Sorry jongen, vergat mezelf voor te stellen. Buck Winter tot uw dienst!’

‘Dus, je hebt je kantoor naar jezelf vernoemd...?’

‘Nou, eigenlijk... heb je het bord wel goed bekeken?’

Nu pas zag Dylan de twee vlaggen onder de naam van het bedrijf. De officiële duikvlag en de Britse vlag. ‘Ah, je bent Brits. Dus het is *Buckingham Palace*, heb ik gelijk?’

Buck lachte: ‘Welkom in mijn schuur. Mijn paleis is jouw paleis!’

De hut was de hele dag afgesloten en binnen had de temperatuur inmiddels de ideale situatie bereikt voor een reptiel. Voor Dylan was het een signaal om buiten te wachten.

Buck gaf hem een handgeschreven bon. ‘Oké knul, ik zie je maandag. Acht uur exact bij de kleedkamers achter het kantoor. We hebben tijd nodig om een duikpak en een uitrusting voor je te regelen.’

‘Je weet toch dat ik ook een buddy nodig heb?’ vroeg Dylan voor de zekerheid.

‘Geen probleem. We zijn met een groep van zes. Ik zal je aan een duikmaat koppelen. Weet je zeker dat je geen kopje thee wilt?’

‘Nee dank je, ik zag een soort van retro diner op de weg hier naartoe. Ik ga daar wat eten. Zie je maandag.’

Dylan liep de pier af en zag het andere bord: ‘Pas op voor de manatee; de zeekoe’. Hij keek terug naar het bord van het bedrijf. ‘Ah, de Britten en hun humor, *Man at tea...*’

8

Het Ocean Shore Restaurant was een gevestigde naam. Bij de lokale bevolking bekend vanwege de zeevruchten en door toeristen bijzonder gewaardeerd om het uitzicht. In tegenstelling tot de meeste visrestaurants was het interieur niet ingericht in maritieme stijl of als een imitatie tropisch paradijs. In plaats daarvan toonde het beroemde Ocean Shore Restaurant een verbazingwekkende verzameling moderne kunst.

Candy Kramer kwam al sinds haar jeugd naar het Ocean Shore. Dankzij alle bezoeken die ze met haar ouders aan het restaurant had gebracht, kende ze de eigenaren, de familie Esteban, heel goed. Tegenwoordig werkte ze in het restaurant, maar ze zag de oude familieleden bijna nooit. De oudste zoon, Juan Esteban, ooit de klasgenoot van Candy op de middelbare school, was onlangs de manager van het restaurant geworden. Hoewel de Estebans een gerespecteerd gezin waren en gewaardeerde leden van de gemeenschap in Fort Myers, was Juan altijd een buitenstaander geweest. En hoewel het logisch was dat Juan, de oudste van de drie zonen, de manager zou worden, hadden veel mensen liever gezien dat de tweede zoon, Ramirez Esteban, de leiding had gekregen. Het gerucht ging dat dankzij Ramirez, een tovenaars in de keuken en ook nog een vakkundige manager, het Ocean Shore Restaurant zijn kwaliteit en reputatie had weten te behouden, terwijl Juan, zo werd gezegd, alles behalve het restaurant beheerde. Veel mensen vermoedden ook dat de activiteiten van Juan hadden geleid tot de verdwijning van de jongste van de Esteban broers, Jaime. Hij was een paar jaar geleden op 17-jarige leeftijd uit het ouderlijk huis vertrokken en sindsdien had niemand meer iets van hem gehoord, zelfs zijn ouders niet.

Als er andere banen beschikbaar zouden zijn geweest, had Candy haar kans gegrepen. Maar voorlopig had ze de baan bij Ocean Shore hard nodig om te overleven. Ze zou graag aan de universiteit gaan studeren, maar de onvoorziene dood van haar vader had tot een financiële catastrofe in de familie Kramer geleid. De verzekeringsmaatschappij verklaarde dat haar vader zelfmoord had gepleegd en weigerde te betalen. Er was nauwelijks genoeg geld om te overleven en helemaal geen geld om naar een universiteit te gaan. Een van de redenen, of misschien wel de belangrijkste reden, dat ze de houding van Juan Esteban niet begreep. Zijn familie hoorde tot de rijkste mensen in Florida.

Ze konden hem alles bieden wat hij wilde. Elke universiteit had hem graag zien komen, een computer nerd met een gouden toekomst. Maar Juan had anders gekozen. Candy had geen keus. Het lot had voor haar besloten.

Net als elke avond in het toeristenseizoen was het restaurant volledig gevuld met gasten. Obers en serveersters haastten zich van tafel naar keuken en terug. Chief Ramirez manageerde het personeel in de keuken. Manager Juan manageerde zichzelf.

Vanavond waren Candy's gedachten niet bij haar werk. Een simpel ietwat stom telefoontje beheerste haar gedachten. Een telefoontje over een pakket. Een klein pakket waar normaal gesproken niemand zich druk om zou maken. Waarom was het dan zo belangrijk voor deze vreemdeling? Alles wat nodig was in de keuken werd afgeleverd door vrachtwagens. Verse vis. Drankjes. Alles werd in grote hoeveelheden bezorgd. Maar de laatste tijd had Candy opgemerkt dat Juan speciale leveringen ontving. Er werden kleine pakketten speciaal voor hem afgeleverd. En dan waren er ook nog die onbekenden, ze kwamen 's avonds laat als het personeel al naar huis was gegaan. En ze kwamen alleen op avonden dat de speciale leveringen plaatsvonden... het leek allemaal meer dan puur toeval.

Ze wist dat Juan zou reageren op de notitie die ze had opgeschreven. Het was de gulzigheid in zijn stem die haar verraste.

‘Wie is Dylan Timmers, Candy? En waar kan ik hem vinden?’

‘Jij ook een fijne avond baas. Ik weet niets van Dylan Timmers. Ik heb alleen maar de telefoon aangenomen en een aantekening voor je gemaakt.’

‘Heeft hij naar mij gevraagd?’

‘Waarom zou hij?’

‘Niet zo bijdehand Candy. Heeft hij mijn naam genoemd of niet?’

‘Nee.’

‘Wat wilde hij dan?’

‘Er staat een telefoonnummer op je memoblaadje, bel hem.’

‘Wat is jouw probleem, bitch?’ Hij trok haar bij de arm, maar liet haar meteen los toen zijn broer naar hen toe kwam lopen.

‘Tafel zeven is klaar om te serveren, Candy,’ zei Ramirez terwijl hij zijn broer in de ogen keek. Candy deed geen moeite te antwoorden; ze liep direct naar de keuken om de bestelling te halen. Toen ze terugkwam met drie borden in haar handen, zag ze Juan en Ramirez met elkaar ruzie maken.

Een paar minuten later keerde ze terug om de laatste twee borden op te halen. Ramirez was weg, maar ze hoorde Juan achter de bar een telefoongesprek voeren. Er was te veel lawaai in het restaurant om het hele gesprek te horen, maar toch pikte ze een paar woorden op die haar verontrusten.

Juan was aan het bellen. Hij vertelde de persoon die hij belde alles te doen wat nodig was om het pakket van Dylan Timmers in handen te krijgen. Dat klonk niet goed. Helemaal niet goed. In wat voor zaken was Juan verzeild geraakt? Wat het ook was, het was zeker niet goed voor Dylan, wie de arme jongen ook mocht zijn. Ze twijfelde. Moest ze hem waarschuwen? Maar ja, stel dat hij ook een van de slechteriken was?

‘Candy, tafel twaalf is klaar,’ Ramirez breidde langzaam zijn territorium uit en instrueerde nu ook het bedienend personeel.

‘Ik moet even naar het toilet Ramirez, kun je Natalee vragen het over te nemen?’

Ramirez maakte nergens een probleem van. Problemen waren er om opgelost te worden, zei hij altijd. Maar nu, in de huidige situatie, voelde hij zich niet prettig. Het was niet alleen het warme weer, er was ook iets in dit restaurant aan het broeien. Hij gromde: 'Oké, schiet op. Ik zal Natalee sturen.'

Candy rende naar het toilet en typte een SMS aan Dylan Timmers. Voordat ze het bericht verstuurde, besepte ze dat het voor iedereen gemakkelijk zou zijn om haar op te sporen; in plaats van haar mobiel zou het beter zijn om de telefoon van het restaurant te gebruiken. Ze glipte het kantoor achter de receptie binnen. Belde snel en was op de een of andere manier opgelucht dat Dylan niet persoonlijk op nam. Ze liet een bericht achter op de voicemail. Zo snel mogelijk liep ze terug om Natalee te helpen.

9

Dylan lachte nog steeds om de smiley die bij Johnny's Rocket Deli met ketchup op zijn bord was getekend. Het retro stijl hamburgerrestaurant wist haar klanten te vermaken. Toen hij zijn hotelkamer binnenkwam, verdween de lach op zijn gezicht abrupt. Het leek alsof er een gevecht in zijn kamer had plaatsgevonden. De temperatuur was tot een onaangenaam niveau gestegen. De airconditioning was gestopt omdat het raam open was. De kamer was een puinhoop. Overal kleren. Alle laden waren uit de kast getrokken. Hij liep naar de kast om de kluis te controleren toen plotseling een man achter hem begon te praten.

'Raak niks aan, Dylan,' zei McCalack. 'Ik wil dat de kamer wordt doorzocht op sporen.'

Opgelucht dat het McCalack was en niet een of andere crimineel, vroeg Dylan: 'Wat is er gebeurd? Is het orkaanseizoen dit jaar vroeg begonnen?'

McCalack grijnsde. 'Orkanen zijn voorspelbaar. Inbraak nooit... Ik heb gemerkt dat iemand je kamer binnenging...' Toen hij het zei, realiseerde McCalack zich onmiddellijk dat hij net had bevestigd dat hij Dylan in de gaten hield. Een fout die hij nooit eerder had gemaakt. Hij koos zijn woorden zorgvuldiger en vervolgde: 'Ik had... mijn auto geparkeerd in het gebouw aan de overkant van de straat. Ik wilde net weggaan toen ik zag dat een man je spullen doorzocht. Dus ik rende hierheen om hem te grijpen. Maar zodra ik binnenkwam, opende hij het raam en sprong naar buiten. Ik dacht dat hij misschien een been had gebroken omdat we op de derde etage zijn, dus ik rende naar beneden om hem daar te pakken. Tegen de tijd dat ik beneden aankwam was hij weg. Ongelooflijk, ik dacht echt dat hij niet meer zou kunnen lopen.'

Dylan voelde het trillen van zijn mobieltje. Hij beantwoordde het gesprek niet maar voelde al snel nog een trilling die bevestigde dat hij een nieuw voicemailbericht had. 'Dus je zat achter een acrobaat aan. Misschien moeten we contact opnemen met Cirque du Soleil voor verdachten...'

'Ik denk niet dat hij tijd had om iets te stelen, maar als je iets mist zou ik dat graag willen weten.'

'Ik bewaar mijn waardevolle spullen in de hotelkluis. Ik kan je wel zeggen dat die niet is geopend. Dus ik denk niet dat hij iets heeft meegenomen. Was het een gewone inbreker?'

'Ik weet het niet. Zeg jij het maar, Dylan. Je kan het mij wel zeggen.'

'Hoe moet ik dat weten? Ik heb die vent niet gezien. Ik weet niet eens hoe hij eruitzag.'

'Voor wat ik heb gezien, was het een vrij kleine man. Zuid-Amerikaans denk ik. Misschien een paar jaar ouder dan jij...'
McCalack aarzelde, omdat hij niet te veel details wilde onthullen. '...en een grote tatoeage. Klinkt dat bekend?'

'Nou, ik heb hier veel Cubanen en Mexicanen gezien. Veel van hen hebben tatoeages over hun hele lichaam. Dus ik zou het niet weten. Maar je geeft mij de indruk alsof hij bewust hier op zoek was, *gericht* op zoek...'

McCalack kon niet zeggen of Dylan tegen hem loog of niet. Hij vond dat Dylan zich wat nerveus gedroeg, maar hij was niet de enige met zweet op zijn gezicht. De temperatuur in de kamer liep nog steeds op en ze waren allebei bezweet. 'Misschien... wat bewaar je in je kluis?'

'Mijn laptop, een beetje extra geld... niets bijzonders.' Hij besloot het pakket dat hij op het strand had gevonden niet te noemen. De reactie van het meisje in het restaurant deed hem geloven dat het niet belangrijk was. 'Is het goed als ik het raam sluit? Zou fijn zijn als de airco zijn werk weer kan doen...'